

ELŐHÍVÁS
AVAGY
EGY JELENÉS TÖREDÉKE

P. N A G Y I S T V Á N

*Kelőben a hajnal, új nap
Készül hőségre, csöndre. Kint a tengeren a hajnali szél
Fodrozva síklik. Itt vagyok,
Vagy ott, vagy másutt. Kezdetemben.**

fölvirrad a rózsá lángra
a húst lemarja a csontól
emlékezz csont a test fényére
a nadrágszárra a hajlatokra
a bőrön a pihékre és az arcra
a szemben a csillogásra
a kéztartásra a mosolyra és
fintorokra emlékezz boltozatos
homlokára a szárnyaló bukásra

VASTALPÚ

*szürke hivatalnok loholó
üzletember vagy ilyesmi
semmi sem utal arra hogy ő az
mármint ez meg ez
zakója van táskája miegymás
tekercesel
és honnan tudod mi ügyben mi
okból jött
az indítéka ismeretlen
nem olyan sürgős az ügy hogy*

* T. S. Eliot: *East Coker*.

tűzvést kellene rögtönözni vért
 folytatni csontokat
 töretni megidézni
 angyalt és ördögöt
nyomkodja az indítógombot
 mikor már harmadszorra se jön be
 az első kikapcsol
 a hatodiknál a második
 folytatni kár
 most már csak biztosra mehetek
erélyesen lenyomja az indítógombot
 látja így
 ezt nevezem én elektronikának

ELŐHÍVOTT HANG

érzem hogy a színhely
 változik figyelem a színátrendezést
 a fénytől és víztől meghasadt
 sziklák között bolyongva nem
 tekintem átlényegülésem véglegesnek
 a napsütést élvező gyík
 mozdulatlanul dermedten hever az
 idevezető ösvény mentén egy átforrósodott
 kövön az állandóság megtestesítője
 gondolom vagy az időtlenségé
 ámbár ez is csak szemfényvesztés
 egy ellenőrizetlen mozdulatomtól
 megijedve eltűnik a mélyedésben
 mindinkább azzá leszek aki voltam
 mindin
hang el

VASTALPÚ

orrhangon
 ki ez az alak
 ki beszél itt
 mindegy éhhalál kínhalál –
 vagy félhal
 a bevált vagy be nem vált gyakorlat
 szerint meghúzza a ravaszt
 kirúgja maga alól a széket

vagy zuhan repül repül
 egy kicsikét meghízott szegénykém
 dagadt angyalka
 fején csillogó acélsisak időnként
 szabályosan az ég felé lendül
 vagy szárnyát összecsapja
 slapp
 vagy átlibeg a szakadékok és
 sziklacsoportok fölött
 valaki jön

VALAKI

mormolva

öt tíz tizenöt húsz huszonöt
 közel a harminchoz közel
 a negyvenhez közel
 a megközelítés határán közel
 harmincévesen már ősz az ember*
 hajszárait az idő legeli
 sorra elvesznek férfi-ékei
 szerelmének karjai nőnek
 letarolt fején suhog a fény
 jósolhat már fekete esőket
 patakokban folyik a fehér
 mindig félúton mindig közben
 mint jégbe fagyott vízkörökben
 didergő törpe hófehérkék
 a feketében minden sötét
 harmincévesen már túl az innen
 mint kanyarban a folyó megpihen
 bölintva tagad – se nem se igen
 kérdezni tud – felelni nemigen
 aztán már minden csak átmenet
 időtényező a *mit* és *hogyan*
 a meg sem sejtett határokat**
 nem lehet mérni semmihez –
 ó kedvesem ekként szelídül

* Szilágyi Domonkos egyik verssorának pontatlan idézése. Helyesen: „Harmincéves korára ősz az ember.”

** „mert aki megsejti a határokat, / az nincs már sem innen, se túl.” (Sz. D.)

és kárhozik el büntelenül
 az emberfia mímelve közönyt
 még vége sincs s már – elköszönt

VASTALPÚ

hagyd abba e bégetést
 a játszma véget ért
 köpök az ócska sírköversekre
 minden vers egy sírfelirat*
 eltaposnám a legszívesebben
 befognám a száját
 hülyeségekről fecseg összevissza
 mondhatom tündöklő semmi

MÁSVALAKI

metszőfogait belemélyeszi
egy műálmába
tele szájjal
 holnapra várlak hozz nekem
 sőt és kenyeret
 hozd vissza őt a halottak közül
 gyere el a tikacsában
 hogy ne lássam a lópatádat
asszonyhangon
 jöjj el fiam jöjj el fiam hozzám
 tutaj fűz víz rejtse el
 a virágok kelyheiben leleddz
 a szélben a télben a hóesésben gyere

VALAKI

gyerekhangon
 nem lehet nem lehet kiáltok én vissza
 mert véremet véremet a folyó felissza
 mert látásom látásom a fűzes elfogja
 mert hangomat hangomat a szél elsodorja

VASTALPÚ

nem is tudom
 miért nem lettem lélekelemző

* T. S. Eliot: *Little Gidding*.

hogy feltárhassam
e nyivákoló lelkek titkait
mondja dohányzik ön
mit szív
szájából füstöt fúj
én a véredet
ízletes
HAHAHA

ELŐHÍVOTT HANG
innen nem hallani
a fürdőzők ricsajozását de
ha közel hajolnék a földhöz
meghallanám a bogárzajt
meghallanám a hangyát
ahogy a fű között neszez
érik a füge méze kicsordul
kabóca a sziklarésben
akárha imádkozna
cirregése akár a zsolozsma
a terebélyes elnehezült olajfák
hallgatnak a déli verőfényben
a búcsúzó nyár hevében olyanok
mintha térdepelnének
idelátszik a sziget déli csücske
a sodródó kék hullámokat
huhogó szél becézi
az összegubancolódo emlék most
visszamenőleg
pontatlannak tűnik
a szigetlakók – feketébe bugyolált
anyókák rogyant öregemberek
a bibliai patriarchák ősz
szakállával az állukon – ott
váraognak a kikötőben
a befutó hajót lesik
téblábolok a cuccaimmal
álmosan kiéhezve kora délután
nehéz és sűrű a levegő
a gyapjas fellegek megszűrrik a fényt
amely a szemembe zuhog nem

érzek meghatottságot sem
elragadtatást inkább visszakívánom
a távoli elhagyott helyeket
a kék helyett a fehéret szeretném
a só zamata helyett az
érzékeimben őrzött édeset
számomra a sziget nem csupán
menedék szanatórium holott úgy
sejtem kik ide jönnek
habaréknnyelven beszélő turisták
csellengő idegenek páciensek

VASTALPÚ

elváltoztatott hangon
ha el nem érhető
hát körbejárható
és valahol csak körbeér
ezen a ponton
meglazulnak zárai
böfög a palackban a szellem
bepárasodik az üvegfal
belülről egy mozdulat
egy semmi kis rándulás
mutogat valamit
beszél talán
egy szavát se érteni

ELŐHÍVOTT HANG

az odaút szélzúgáson és
tengerzúgáson át vezet
a sziget kívül van az időn vagy
legalábbis az időn kívül létezik
egyedül van mint még soha
a végleges egyedüllét állapotában
elzárva a világtól időtlen
emberek zarándokolnak hozzá
mint afféle szent helyekre
pihenésre van szükségük
gyógyulni szeretnének

de én tudom jól minden
menekülés csak
hang el

VASTALPÚ
ki nem állhatom
elfog a röhögés
mint mikor valaki köpködve
filléres viccet mesél
újra meg újra ugyanazt
aztán megszeppenve elhallgat
az arcokon viaszmosoly
nem kell megmagyarázni
nem érdemes
fénykép
a poént akarja kimondani
nyög
aztán megoperálják
és kiderül az üresség

VALAKI
én kiváltképp értem
ön szerint *mi* az amit nem értek

MÁSVALAKI
HAHAHA
répa
HAHAHA
répa

Prvić, 1989 augusztusa